

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 82/21
10.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Невенке Ромчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ..., кога заступа пуномоћник адвокат Милена Раичевић из Београда, ул. Војводе Мицка 34, против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска бр. 7, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу Прр1 бр. 122/20 од 14.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.6.2021. године донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу Прр1 бр. 122/20 од 14.12.2020. године, у ставу првом и трећем изреке и жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 521.600,49 динара са законском затезном каматом од дана утужења 02.07.2019. године до исплате, а који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова. У ставу другом преко досуђеног дела тужбеног захтева, а ради исплате законске затезне камате на износ главнице од 521.600,49 динара у периоду од 16.09.2010. године до 01.07.2019. године тужбени захтев је одбијен као неоснован. У ставу трећем обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног

поступка исплати износ од 73.500,00 динара.

Благовременом жалбом тужена пресуду побија у ставу првом и трећем изреке из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 54/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а наводима жалбе тужене не указује се на неку другу битну повреду из те одредбе закона.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Привредног суда у Панчеву Ст 40/10 од 26.04.2010. године отворен је стечајни поступак на Друштвеним предузећем за пољопривредну производњу “ББ” ... Закључком о листи утврђених и оспорених потраживања од 16.09.2010. године, донетим на основу решења од 15.09.2010. године о усвајању коначне листе признатих и оспорених потраживања, правном претходнику тужиоца-сада пок. ВВ утврђено је потраживање у трећем исплатном реду у износу од 521.600,49 динара. Решењем Привредног суда у Панчеву Ст 40/20 од 18.12.2018. године усвојена је измена решења истог суда Ст 40/10 од 15.09.2010. године о усвајању коначне листе признатих и оспорених потраживања поверилаца у стечајном поступку над стечајним дужником, након достављања измењене листе признатих и оспорених потраживања, који је саставио стечајни управник, на тај начин што је под редним бројем 15 уместо сада пок. ВВ означен као поверилац тужилац АА. Стечајни поступак још увек није закључен, а тужилац, коме је решењем Привредног суда у Панчеву Р4 8/2019 од 20.02.2019. године утврђена повреда права на суђење у разумном року, своје потраживање није наплатио. Дужина трајања стечајног поступка била је условљена радом Агенције за реституцију која је неажурно поступала, што је одложило процену стечајне масе.

Полазећи од изложеног чињеничног стања, првостепени суд је сагласно члану 31 став 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року, члана 172 Закона о облигационим односима, одредбе члана 1 и 6 Конвенције за заштиту људских права, одредбе члана 32 став 1 Устава Републике Србије оценио да је за тужиоца настала имовинска штета због немогућности да наплати утврђено потраживање у стечајном поступку, те је тужена одговорна за обештећење тужиоца као странке у поступку, чије право на суђење у разумном року је заштићено напред цитираним члановима закона, Устава и Европске конвенције за заштиту људских права. Тужена сноси објективну одговорност за неостваривање права из радног односа према дужницима који су били друштвена предузећа, јер је вођење извршних поступака било неделотворно, обзиром да државни органи нису предузимали или су неблаговремено и неадекватно предузимали потребне радње у циљу извршења правоснажних и извршних судских пресуда. Управо овакво понашање-пропуштање судова и других државних органа и одуговлачење поступка и неделотворно понашање представља узрочно-последичну везу између радњи тужене и штете коју трпи тужилац. Законску затезну камату на

износ потраживања првостепени суд је досудио у смислу одредбе члана 277 став 1 ЗОО која тече од дана подношења тужбе па до коначне исплате.

На основу овако правилно утврђеног чињеничног стања и чињенице да тужилац још није наплатио своје потраживање према стечајном дужнику, правилно је првостепени суд применом материјалног права цитираног у образложењу побијане одлуке обавезао тужену да тужиоцу накнади штету коју је претрпео услед повреде права на суђење у разумном року, а која се огледа у ненаплаћеном потраживању према стечајном дужнику.

Наиме, правни претходник тужиоца је имао потраживање из радног односа према друштвеном предузећу које је утврђено пресудом. Након отварања стечаја над Друштвеним предузећем “ББ” 2010. године, правни претходник тужиоца је своје потраживање пријавила и оно је признато и разврстано у трећи исплатни ред у износу од 521.600,49 динара. Стечајни поступак није окончан у разумном року, па је решењем Привредног суда у Панчеву Р 48/2019 од 20.02.2019. године, утврђена повреда права на суђење у разумном року. Тужилац пријављено и признато потраживање свог правног претходника није намирио, чиме му је умањена имовина у висини признатог потраживања и тиме нанета штета у смислу члана 155 Закона о облигационим односима. Како је, сходно члану 31 Закона о заштити права на суђење у разумном року, одговорност државе за имовинску штету која се претрпи због повреде права на суђење у разумном року објективна, то је тужена у обавези да је тужиоцу надокнади на основу чланова 172 и 173 Закона о облигационим односима.

С обзиром да је имовинска штета коју је претрпео правни претходник тужиоца у висини ненаплаћеног потраживања које је утврђено у стечајном поступку 2010. године и да је она последица повреде права на правично суђење, то тужена тужиоцу дугује и затезну камату на овако утврђену новчану накнаду од тренутка када је оштећени као поверилац позвао да је исплати, односно од дана подношења тужбе, сходно члану 31 Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 324, у вези са чланом 277 Закона о облигационим односима. Стога се, неосновано, жалбом тужене побија правилност одлуке о досуђењу законске затезне камате од подношења тужбе, навођењем да је таква одлука незаконита, јер се потраживање утврђено у стечајном поступку састоји од обрачунате затезне камате на износ главног дуга и због забране досуђивања камате на камату је без основа, јер је у конкретном случају потраживање које тужилац у овој парници остварује имовинска штета у јединственом новчаном износу, због чега му, сходно члану 277 Закона о облигационим односима припада законска затезна камата на целокупни износ потраживања.

Супротно наводима жалбе тужене, првостепени суд је на поуздан начин утврдио да је стечајни дужник предузеће са већинским друштвеним капиталом.

Остали жалбени наводи били су предмет правилне оцене првостепеног суда, чије разлоге прихвата и овај суд, због чега их, на основу овлашћења из члана 396 ЗПП, иако цени посебно не образлаже.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном

применом чланова 150 и 153 ЗПП, те важеће Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

На износ досуђених трошкова поступка тужиоцу је досуђена законска затезна камата од дана извршности одлуке, сходно члану 277 у вези са чланом 324 Закона о облигационим односима и члана 345 ЗПП.

Неосновано се жалбом тужене оспорава право тужиоца на накнаду трошкова парничног поступка указивањем да је тужилац против тужене водио посебан поступак за накнаду неимовинске штете настале повредом истог права у истом поступку. Парнична странка има право да за сваки од својих захтева који потичу из истог животног догађаја покрене посебну парницу о којој суд мора одлучити, сходно члану 3 ЗПП. Суд може да одлучи да заједно расправља о више истакнутих захтева (члан 328 ЗПП), чиме би се спречило настајање непотребних трошкова. Како у овој парници такав захтев није постављен, то тужиоцу, сходно члану 153 ЗПП, припадају трошкови за вођење ове парнице због чега се супротно наводима жалбе не ради о злоупотреби права.

Из изнетих разлога, на основу члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

С обзиром да тужена није успела са жалбом, то нема права на накнаду трошкова другостепеног поступка па је донета одлука као у ставу другом изреке, а сходно члану 165 став 1 ЗПП.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић